

ни разказа една случка, която имали нещастieto да изпитатъ единъ день по-рано при съзорѣването. Като седнали да си почиватъ въ единъ дрѣбакъ и слѣдъ което като заспали, намѣрили се обсадени отъ черкези и башибозуци. Когато послѣднитѣ да се нахвърлятъ отгорѣ имъ, едно младо момче отъ тѣхъ извикало: „Ставайте, братя, избиха ни!“ Това момче се казвало Александъръ Х. Димитровъ. Тѣ тѣй уплашени и смутени настанали въ безпорядкъ, а противниците въ това врѣме имъ изпратили нѣколко залпа. Ранили двама-трима, пакъ Петъръ [Симеоновъ падналъ мъртъвъ, пронизанъ въ гърдитѣ. Слѣдъ това и тѣ почнали редовно да стрѣлятъ, послѣ което се и спасили.

На другия день — на 23 май, рано прѣди изгрѣването на слънцето, слѣзохме малко по-надолъ къдѣто се мияхме. Когато така застаналъ си бършахъ очитѣ съ кърпа, на Андонъ Приздренлията пушката случайно изгърмѣ. Куршума около мене мина и изпищѣ надалечъ къмъ село. Принудихме се да напустнемъ това мѣсто. Отъ тамъ се отдѣли Георги Апостоловъ съ двѣ още момчета Ний продължихме пѣтя. Бѣхме 45 души, между които имаше и троица ранни. Тѣ бѣха Христо Стояновъ (Етрополъ), Коста Апостоловъ (Свищовъ) и Василь Георгиевъ (Троянъ). Прѣхвърлихме гористъ единъ баиръ и се спрѣхме малко по-нагорѣ, пакъ отгорѣ селото въ една усойна—сини камъни, къдѣто се разположихме въ цепъ. Когато тѣй лежахъ на пѣсъка, нѣщо ме загадличка надъ кръста до гърдитѣ. Мислихъ си, че нѣкой коренъ ме бодеше. Когато се попипахъ, нѣщо студено бѣше въ ржката ми, една змия лежала подъ мене. Когато азъ развалихъ спокойствие ѝ, тя съ зинало гърло засъска напрѣдъ ми, или по-добрѣ въ мене, а азъ, правичко да си кажа, уплашихъ се, скочихъ на крака и тогава я умъртвихъ съ приклада на пушката. Колко смѣшно наистина! Куршумитѣ, които сѣяха смъртъ, не ме тѣй плашаха, както онова сту-